

РЕШЕНИЕ

№ 4281

гр. София, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 09.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **770** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е след разделяне на производството по адм.д. № 10891/2021г. по описа на Административен съд София-град, по исковата молба на В. В. М., подадена чрез адв.И. Т., в частта, с която срещу Министерството на правосъдието е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 10 000 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди от незаконосъобразното отстраняване от длъжност в периода 31.07.2019г. – 21.10.2019г. с отменената като незаконосъобразна Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието, изразяващи се в незаплатени възнаграждения за посочения период, ведно с дължимите лихви, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа чрез адв.И., която претендира и присъждането на разноските по производството по представен списък.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор на исковата молба, намира, че предявеният иск е недопустим, с оглед разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, тъй като е налице предвиден в закон, друг ред за обезщетяване. В случая заповедта, от която се претендира настъпването на вредите била за отстраняване на ищеца от длъжност, издадена на основание чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР. В ал.6 на чл.214 ЗМВР било предвидено, че когато дисциплинарното производство се прекрати или когато на

служителя не бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ той се възстановява на заеманата преди това длъжност и му се изплаща възнаграждение за времето на отстраняване. Според ответника законодателят е приел, че след като на служителя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, както е в процесния случай, не му се дължи обезщетение за времето на отстраняване. В условията на евентуалност мотивира съображения за неоснователност на исковата претенция поради липса на причинно-следствена връзка между настъпването на вредата и заповедта, която се твърди да я е причинила. Освен това липсвала причинена вреда, която ищецът не доказал при условията на пълно и главно доказване. Ако съдът приеме, че е налице вреда, то моли да приеме и че тя е в резултат единствено от действията на ищеца. В съдебно заседание поддържа изложените в отговора на исковата молба съображения чрез юрк.Н., която претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу размера на претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявения иск като счита, че в хода на съдебното следствие не е доказано наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че към 31.07.2019г. ищецът е заемал длъжността „Главен директор“ на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Със Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието на основание чл.214, ал.1, т.1 и чл.215, ал.1 ЗМВР ищецът е временно отстранен от длъжност като е разпоредено да бъдат иззети служебната му карта и личен знак. Видно от мотивите на акта временното отстраняване от длъжност е поради образувано срещу ищеца дисциплинарно производство със Заповед № ЧР-03-81/31.07.2019г. на министъра на правосъдието.

Впоследствие, със Заповед № ЧР-03-113/18.10.2019г. на министъра на правосъдието на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, като видно от саморъчно направеното отбелязване /л.146 по делото/, заповедта е връчена на ищеца на 21.10.2019г.

Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г., с която ищецът е временно отстранен от длъжност е оспорена от него по съдебен ред като по жалбата му в Административен съд София-град е образувано адм.д. № 9386/2019г. Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 7848/12.12.2019г., с което оспорената заповед е отменена. Решението е оставено в сила с Решение № 10618/31.07.2020г., постановено по адм.д. № 3949/2020г. по описа на Върховния административен съд.

След влизане в сила на отмяната на Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието ищецът е подал до Министерството на правосъдието искане /вх.№ 94-В-292/26.10.2020г./ за изплащане на дължимите възнаграждения за периода от 31.07.2019г. до 21.10.2019г. като бъдат направени и изискуемите осигурителни вноски, съответно бъдат подадени в НАП данни, съгласно чл.9, ал.3, т.1 и чл.9, ал.5 КСО. Със същото искане е предявен изпълнителен лист за разноските по съдебното производство. Видно от платежно нареждане от 02.12.2020г. разноските в размер на 1010 лева са преведени по банков път, а с писмо изх.№ 94-В-292/19 от

30.11.2020г. на министъра на правосъдието ищецът е уведомен, че в Глава единадесета на ЗМВР не е предвиден ред за дължимост по изплащане на обезщетение на държавните служители в МВР, които са били отстранени от длъжност на основание чл.214, ал.1 ЗМВР поради образувано срещу тях дисциплинарно производство, с оглед което липсва правно основание за изплащане на исканите възнаграждения.

Жалбата на М. срещу заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ е отхвърлена с Решение № 2595/20.05.2020г., постановено по адм.д. № 13115/2019г. по описа на Административен съд София-град. Решението е оставено в сила с Решение № 14324/18.11.2020г., постановено по адм.д. № 8114/2020г. по описа на ВАС.

За установяване точния размер на brutното трудово възнаграждение на ищеца за процесния период по месеци, по делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С. С., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява, че за м.август и м.септември 2019г. ищецът би следвало да получи, ако е бил на работа за пълен работен месец, брутно трудово възнаграждение в размер на 3341,40 лева, в т.ч. 2191,00 лева – основно възнаграждение; ДТВ за ТСПО – 876,40 лева /40% x 2191,00 лева/; допълнително възнаграждение за резултати в служебни дейности – 150 лева; условия на труд и работа с компютър – 4 лева; порцион – 120 лева. За м.октомври 2019г. вещото лице и изчислило сумата в размер на 2092,58 лева като е съобразило обстоятелството, че съобразно процесния период на вредите не е налице пълен отработен месец, а в него попадат 14 работни дни. Компонентите, послужили за изчисление на размера на brutното трудово възнаграждение са същите. Общо brutното трудово възнаграждение на ищеца, което той би получил за периода 31.07.2019г. – 21.10.2019г., ако не беше отстранен от длъжност вещото лице изчислява на 8775,38 лева. Общо лихвите върху посочените суми за процесния период са в размер на 1874,74 лева – 737,95 лева за възнаграждението, което е следвало да бъде изплатено през м.август 2019г.; 710,10 лева за това, което е следвало да бъде изплатено през м.септември 2019г. и 426,69 лева за възнаграждението за м.октомври 2019г.

Във връзка с начина на формиране на brutното трудово възнаграждение и по-точно включената в него компонента допълнително възнаграждение за резултати в служебни дейности – 150 лева, в съдебно заседание на 09.06.2022г. ответникът е представил и са приети като доказателство Правила за условията и реда за формиране и изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност на служителите в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и териториалните ѝ служби, утвърдени със Заповед № ЧР-05-215/18.11.2016г. на министъра на правосъдието, действащи към процесния период /изявление в с.з. на 09.06.2022г./. От съдържанието на посочените правила – т.15, се установява, че оценяването на служебната дейност се извършва последователно на два отчетни периода за една календарна година - първият отчетен период е от 01 януари до 31 май, а вторият отчетен период е от 01 юни до 31 октомври. Оценяването се извършва до 15-то число на месеца, следващ отчетния период, а резултатите се оформят в протокол, който се включва в нарочна заповед на министъра за определяне на конкретната сума. Със Заповед № ЧР-05-191/15.07.2019г. на министъра на правосъдието на основание т.44 от правилата е определен максимален размер на

допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност на служителите в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и териториалните ѝ служби до 150 лева на едно лице. Въз основа на тази заповед е издадена Заповед № 1-3270/19.07.2019г. на И.Ф главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено на ищеца да бъде изплатено допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност в размер на 150 лева.

В констативно-съобразителната част на експертното заключение вещото лице е посочило, че е използвало документи, допълнително предоставени му от началника на Главно управление Сектор Финанси на ГДИН – фиш с разшифровка на ищеца за м.юли 2019г. за начислена брутна работна заплата за 13 работни дни и 10 дни отпуск по болест, в който размер е включена и сумата от 150 лева - допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност, както и фиш с разшифровка на ищеца за м.юни 2019г. за начислена брутна работна заплата за пълен работен месец. Следователно определеното със Заповед № 1-3270/19.07.2019г. на министъра на правосъдието допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност на ищеца в размер на 150 лева за първия отчетен период на 2019г., му е начислено и изплатено през м.юли 2019г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът извежда следните изводи от правна страна:

По допустимостта на иска:

В случая се претендира обезщетение за вреди, представляващи неизплатени трудови възнаграждения за периода от 31.07.2019г. до 21.10.2019г., вследствие Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието, с която ищецът е отстранен от длъжност. Тази заповед представлява административен акт по арг. от разпоредбата на чл.211 ЗМВР, което квалифицира иска като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Според посочената разпоредба държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Според ал.2 на посочената разпоредба, исковете по чл.1, ал.1 се разглеждат по реда на АПК – Глава единнадесета.

Правилата за допустимост на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са регламентирани в чл.204 АПК като според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В случая по делото са представени доказателства, че Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието е отменена с влязло в сила на 31.07.2020г. Решение № 7848/12.12.2019г., постановено по адм.д. № 9386/2019г. по описа на Административен съд София-град. Предвид това и с оглед обстоятелството, че искът е предявен срещу Министерство на правосъдието, което е надлежен ответник по см. на чл.205, ал.1 АПК вр. чл.42, ал.2 от Закона за администрацията и чл.2, ал.2 ЗМВР, съдът приема, че е сезиран с допустим иск.

Неоснователно намира съдът възражението на ответника за недопустимост на иска, на основание чл.8, ал.3 ЗОДОВ. Действително посочената разпоредба предвижда, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. От своя страна чл.214, ал.6 ЗМВР гласи, че когато дисциплинарното производство по ал.1, т.1 бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение", той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща

възнаграждението за времето на отстраняване. Посочената разпоредба не обхваща случаите като процесния, поради което и не може да се приеме тезата на ответника, че е налице друг нормативно предвиден ред за обезщетение. От друга страна разпоредбата на чл.100, ал.4 ЗДСл във вр. с чл.142, ал.4 във вр. с чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, във вр. с чл.13, ал.4 вр. ал.3 ЗИНЗС, предвижда, че държавният служител, който е бил незаконно отстранен от работа, има право на обезщетение при условията и по реда на ЗОДОВ.

Разгледан по същество, искът е основателен, по следните съображения:

Изведени от правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, съобразно наведените от ищеца фактически основания на исковата претенция, предпоставки за уважаване на исковата претенция, които следва да са налице кумулативно са наличието на незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, причинени вреди и пряка причинно-следствена връзка между тях. Отговорността е обективна и безвиновна – чл.4, ал.1 ЗОДОВ.

От доказателствата по делото се установи, че Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието, с която ищецът е отстранен от длъжност, е отменена като незаконосъобразна с влязъл в сила на 31.07.2020г. съдебен акт. Следователно е налице първата от кумулативно изискуемите по чл.1, ал.1 ЗОДОВ предпоставки.

За периода на отстраняването – 31.07.2019г., когато е издадена и връчена посочената заповед, подлежаща на предварително изпълнение по силата на закона – чл.211, изр.2-ро ЗМВР, до 21.10.2019г., когато на ищеца е връчена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, той не е получавал трудово възнаграждение с оглед издадената незаконосъобразна заповед и нормата на чл.214, ал.5 ЗМВР. Същевременно е бил лишен и от възможността да полага труд през този период, доколкото служебното му правоотношение не е било прекратено, поради което е останал без доходи и възможност за реализиране на такива. Невъзможността за упражняване на правото на труд и реализиране на доходи от това представлява нанесена на ищеца имуществена вреда, която се намира в пряка причинно-следствена връзка с отменената като незаконосъобразна заповед за временното му отстраняване от длъжност. Както се посочи, съгласно чл.214, ал.5 ЗМВР държавният служител не получава заплата за времето, през което е бил отстранен. Следователно, ако не беше отстранен, ищецът би продължил да получава възнаграждение за заеманата от него длъжност до момента на връчване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение. В патримониума на ищеца е настъпила вреда, която е пряка и непосредствена последица от издаването на отменения като незаконосъобразен административен акт – лишаване от доходи от заплата.

Размерът на тези доходи съдът намира, че следва да бъде определен без начисляване на допълнително възнаграждение за резултати в служебни дейности – такова се установи, че се изплаща два пъти в годината след оценяване на постигнатите резултати, за два отчетни периода – от 1-ви януари до 31 май и от 1 юни до 31 октомври. За първия отчетен период на 2019г. допълнителното възнаграждение на ищеца е начислено и изплатено с трудовото възнаграждение за м.юли 2019г. Вторият отчетен период не е приключил към прекратяване на служебното му правоотношение на 21.10.2019г. и съответно за м.август, септември и октомври 2019г. не следва да бъде начислявано допълнително възнаграждение за резултати в служебни дейности.

Предвид това брутно трудово възнаграждение на ищеца за м.август и м.септември

2019г., изчислено от вещото лице на 3341,40 лева следва да се намали със 150 лева или следва да е в размер на 3191,40 лева, а brutното трудово възнаграждение за м.октомври 2019г. следва да е в размер на 1942,58 лева. Съответно лихвата за периода от 01.09.2019г. /датата, на която задължението е станало изискуемо/ до 03.11.2021г. /датата на подаване на исковата молба/ върху главницата в размер на 3191,40 лева, представляваща възнаграждението за м.август 2019г. следва да е в размер на 704,82 лева; за периода от 01.10.2019г. до 03.11.2021г. върху сумата в размер на 3191,40 лева, представляваща възнаграждението на ищеца за м.септември 2019г. е в размер на 678,23 лева и за периода от 01.11.2019г. до 03.11.2021г. върху сумата в размер на 1942,58 лева, представляваща възнаграждението на ищеца за м.октомври 2019г. следва да е в размер на 396,10 лева като за нуждите на настоящото производство съдът е използвал лихвения калкулатор на НАП, достъпен на официалната интернет страница на агенцията. Съответно възнагражденията на ищеца за процесния период възлизат на обща сума в размер на 8325,38 лева, а лихвата върху тази сума възлиза в общ размер на 1779,15 лева.

Въз основа на изложеното съдът приема, че към датата на подаване на исковата молба – 03.11.2021г. са били налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на ответника по реда на ЗОДОВ. При това положение ще следва той да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 8325,38 лева, представляваща обезщетение за причинените на М. имуществени вреди за периода от 31.07.2019г. до 21.10.2019г., изразяващи се в неизплатени трудови възнаграждения и сумата в размер на 1779,15 лева, представляваща лихва върху главницата за периода от 01.09.2019г. до 03.11.2021г.

При този изход на спора на ответника разноски не се следват. Такива са дължими на ищеца като следва да бъде осъдено Министерството на правосъдието за му заплати разноски в общ размер на 1140 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса, 300 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещото лице и 830 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 26.10.2021г., представен на л.65 от делото. Възнаграждението следва да бъде определено в минималния предвиден в чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. размер, при съобразяване, че то е уговорено и заплатено по този начин за оказване на правна защита от адвоката при предявяване на съединените иски за присъждане на обезщетение в общ размер на 20 000 лева за причинените на ищеца имуществени и неимуществени вреди /ИМ вх.№ 38064/03.11.2021г./.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на В. В. М., ЕГН [ЕГН], по предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, сумата в размер на 8325,38 /осем хиляди триста двадесет и пет лева и тридесет и осем стотинки/ лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед № ЧР-03-82/31.07.2019г. на министъра на правосъдието, за периода от

31.07.2019г. до 21.10.2019г., ведно със сумата в размер на 1779,15 /хиляда седемстотин седемдесет и девет лева и петнадесет стотинки/ лева, представляваща лихва върху главницата за периода от 01.09.2019г. до 03.11.2021г., ведно с лихвата върху общата сума, считано от 03.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на В. В. М., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1140 /хиляда сто и четиридесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: